

Rozen, rumbonen en rode wijn¹

27 juli 2019, Jacques

In een flat in Nederland dreigt een mevrouw een boete van €250 te krijgen voor het hebben van een deurmat. Het huishoudelijk reglement verbiedt persoonlijke spullen in de algemene ruimte en de VvE handhaaft onverbiddeijk en met harde hand. Je zult er maar wonen. Ook wij zijn zo'n reglement aan het schrijven en bij elk artikel denk je: moet dat nou?

Ja, dat moet. Je moet in de basis regelen hoe je met elkaar wilt samenleven en daarover iets vastleggen om op terug te kunnen vallen. Dat zoiets ook kan ontsporen blijkt uit het krantenbericht van vandaag waarin ik las over die arme vrouw en haar deurmat.

Leven en laten leven, is mijn adagium en praten met elkaar. Van je hart geen moordkuil maken, elkaar iets gunnen en een beetje normaal doen. Volgens mij zijn dat de basisbegrippen voor geolied samenleven. En beseffen dat het nou eenmaal niet altijd rozengeur en maneschijn is. Het gedichtje van Toon Hermans op een parkbankje illustreert dat treffend. Laten we het in gedachten houden.

¹ Van Kooten en de Bie, uit: Het Lachste Van Van Kooten En De Bie